



# Full Dominical

BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

ANY X ■ NÚM. 35

1 DE SETEMBRE DE 2013

www.bisbatsantfeliu.cat / Aportació voluntària: 0,30 €

## Un nen, invitat a pujar al *papamòbil*



► Francesc és un Sant Pare que toca de peus a terra. És ben coneguda la seva senzillesa i els seus gestos que trenquen el protocol pontifici, de vegades tan estrictes. En un d'aquests gestos, no va dubtar a fer pujar al *papamòbil* un noi afectat de síndrome de Down. El *papamòbil* és el cotxe que utilitza en els seus viatges i en les audiències generals per passar per la plaça de Sant Pere a fi que els pelegrins el puguin veure i saludar. Habitualment només hi va el Papa, de vegades acompanyat del seu secretari. I quan viatja a les diòcesis l'acompanya el bisbe del lloc. Aquesta vegada, però, va pensar que al noi discapacitat li agradaria compartir el vehicle amb el Papa, i el va fer pujar. El papa Francesc és així de lliure.

### GLOSSA

## Confiem-li el curs que comença

**S**etembre! Aquesta setmana els mestres i professors tornen a l'escola. Preparació del nou curs, programacions, materials, reunions... Onze dies i els infants, adolescents i joves ompliran les aules de vida. Un mestre, amb funcions directives al seu centre, va escriure aquesta pregària: «Comença un nou curs! Et demano, Pare, per les escoles, per la meva. Et demano per tots els educadors, perquè sapiguem tenir la força i l'amor que requereix aquesta tasca. Pel camí que farem amb els nostres alumnes, que cada acció sigui des del teu amor, des del teu projecte.

»Et demano que ens ajudis a ser bones persones, a tenir més fe, a ser més íntegres, a saber escoltar els altres, a ser bons treballadors i a viure la tasca que ens sigui encomanada com una etapa més de la nostra vida, tant si representa molta responsabilitat com poca. Que ho visquem amb pau interior i amb tot el compromís que comporta.

»Et demano per totes les famílies que pateixen dolor per malalties, per la crisi econòmica, per situacions

complexes... Et demano que els donis llum i pau, vida i més amor, també més compassió els uns pels altres, més respecte... Que la fe en Crist esdevingui guiatge, que els mestres i professors, des de l'escola, els acompanyem i els fem costat.

»Et demano pels alumnes que els pares ens han encomanat. Que tinguem les paraules adequades per desvetllar el seu interès, que els sapiguem escoltar amb atenció, que amb pas ferm caminem al seu costat i no tinguem por de dir el que pensem i creiem.

»Et dono gràcies pels instants que compartiré amb uns i altres... per créixer en el teu amor. «Feliç l'home que en tu troba la força; de bona gana emprèn el camí» (Sl 84,6).»

Una bona manera de començar el curs, amb una pregària. És la pregària d'un mestre. Qualsevol persona de fe, des de la seva professió i situació, pot començar el curs amb una pregària. Posar-se en mans de Déu, confiant en el seu amor i misericòrdia.

Enric Puig Jofra, SJ

### RESSÒ DE LA PARAULA

## Paraules de fe: Jean Guitton (I)

**L**es grans qüestions i els pensaments profunds arriben a entendre's tot escoltant un veritable savi que mira d'explicar-los a un nen.

«Quan obres els ulls i veus el sol, a aquesta acció se la denomina *veure*. Quan el professor et diu que el sol és 322.000 vegades més gran que la terra, perquè la ciència ho demostra, encara que tu no puguis veure-ho, això es diu *saber*. Finalment, si una dona et diu que t'estima, la teva mare per exemple, encara que no pugui demostrar-t'ho, i encara que tu no ho vegis, acceptes aquesta paraula: a això se'n diu *creure*.

Saber és més bell que veure. Però creure és molt més bell encara que saber, ja que en l'acte de creure hi ha molt d'amor.»

Aquestes paraules van ser escrites pel gran filòsof catòlic Jean Guitton (1901-1999) i pertanyen a *El meu petit catecisme*, un dels seus escrits «del final de la seva vida», en el temps en què tot s'ha de simplificar i explicar com si es parlés amb un nen; quan, segons les seves pròpies paraules, «el crepuscle s'apropa a l'aurora». Professor de vocació en liceus i a la universitat, escriptor assagista, compromès en causes socials i eclesials, observador i consultor en el Concili Vaticà II, membre de l'Acadèmia Francesa de la Llengua i de l'Acadèmia de les Ciències Morals i Polítiques...

Podem dir que aquestes paraules, amb la seva senzillesa, són el resultat d'un camí que Jean Guitton va fer tota la seva vida des de l'adolescència. La seva família, de classe mitjana, creient, vivia el contrast d'una fe molt aferrada a la tradició, representada pel seu pare; i una fe molt oberta al progrés de la ciència, representada per la seva mare. En el llibre *Allò que jo crec* relata com ella, la seva mare, d'amagat del pare, mirava de convèncer-lo que la fe cristiana era compatible amb la teoria de l'evolució... Aquesta circumstància, unida a la seva condició de creient obert a la cultura moderna, féu d'ell una persona que va viure sempre en el límit i a la frontera, no per subratllar els contrastos, sinó precisament per bastir ponts. Així, alhora que distingia els camps propis de la ciència i de la fe, arribava a afirmar, amb alguns científics, que la ciència actual plantejava algunes qüestions que es podien respondre apel·lant a veritats que pertanyen al camp de la fe, com el Déu personal creador i transcendent...

**J**ean Guitton, com qualsevol de nosaltres, sabia que al segle XIII la mirada d'un creient, Francesc d'Assís, va veure el mateix sol, del qual avui un científic sap tant, i es posà a cantar ple d'alegria:

«Lloat siguis, Senyor meu, pel germà sol, que il·lumina i obre el dia, i és bell en la seva esplendor, i porta pels cels notícia del seu autor...»

Això no ho diria la ciència, però forma part de «la veritat del sol». Al nostre parer, diu més de l'astre que tot quant un científic pogués esbrinar amb els seus instruments. La fe descobreix bellesa, do, agraiement, significat profund de les coses, tot reconeixent la presència del Creador que, tot estimant, crea l'univers.

El creient també assumirà i mirarà d'harmonitzar el que li diu la ciència i ho convertirà tot en motiu de lloança. El gran teòleg Hans Urs von Balthasar va titular un dels seus llibres *La Veritat és simfònica*. La fe consisteix a descobrir la simfonia de la Veritat, aquesta simfonia que va compondre el Creador i que sona meravellosament arreu del món, per tot el qui desitja escoltar.



† Agustí Cortés Soriano  
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat



## ENTREVISTA



RICARD MOLINS

## Des de l'Amor

**E**l Xiprer és un centre creat per una comunitat cristiana de base que va sentir la inspiració de fer un espai d'acollida, amb Càritas, a Granollers. Reben persones mancades dels mínims necessaris per tenir una vida digna. Ofereixen dos àpats al dia, aliments o pisos d'acollida per a persones i famílies amb dificultats. La darrera iniciativa d'aquesta gran família ha estat l'enregistrament d'un CD, *Des de l'Amor...* —a la venda a les llibreries Santa Anna de Granollers i Claret de Barcelona—, els beneficis del qual aniran a projectes de la comunitat. En Ricard Molins, pare de família, n'és membre.

## A qui dóna acollida El Xiprer?

A persones d'orígens molt diferents, però amb una necessitat principal: aconseguir aliments per a ells i els seus fills. Sovint, el que més desitgen és que algú els escolti, els estimi. Quan parles amb ells és quan el teu cor s'obre i comences a entendre una mica el que Jesús ens volia ensenyar.

## Com viu la fe?

Com una gran família que vol ser generosa amb la societat, sobretot amb les persones que més ho necessiten. És a través d'elles que hi veiem el rostre de Crist. Voluntaris i persones acollides ens reunim cada setmana per fer pregària i celebrar l'Eucaristia, que és molt participativa.

## I també canteu...

Sí, a les celebracions cantem moltes cançons, algunes conegudes i altres que han estat compostes per algú de nosaltres. N'hi ha una que es diu *Clara*, en record d'una noia que va morir, que quan la cantem és com si encara estigués present entre nosaltres. Les hem recollit en un CD perquè es pugui sentir la comunitat més a prop i per finançar projectes.

Òscar Bardají i Martín

## JESÚS DE NATZARET

## Les grans imatges de l'Evangeli de Joan: el pastor



**L**a visió del pastor va ser una imatge característica del cristianisme primitiu, això ja es pot comprovar a partir del segle III. En la figura del pastor que porta una ovella al coll els cristians hi van veure, a partir de l'Esriptura, la imatge de Jesucrist. Per exemple, a partir del salm 23: «El Senyor és el meu pastor; no em manca res. Em fa descansar en prats deliciosos... Ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por de cap mal... Ben cert, tota la vida m'acompanyen la teva bondat i el teu amor. I viuré anys i més anys a la casa del Senyor.»

En el Crist els primers cristians reconeixien el bon pastor, que guia per les valls tenebroses de la vida; el pastor que va passar ell mateix pel camí congost mort; el pastor que coneix ell mateix el camí que passa per la nit de la mort, no em deixarà en aquesta meua darrera soledat, em traurà d'aquesta estretor, em menarà a descansar en prats d'herbei tendre, al «lloc del refrigeri, de la llum i de la pau» (cànon romà).

Naturalment, els cristians es recordaven també de la paràbola del pastor que cerca l'ovella perduda, se la carrega a l'esquena i la porta a casa, recordaven el discurs del bon pastor de l'Evangeli de Joan. Per als pares de l'Església, el pastor que surt a cercar l'ovella perduda és la mateixa Paraula eterna, el *Logos* fet home. I l'ovella que carrega, ple d'amor, damunt les espatlles és la humanitat. A les espatlles de Crist arribem a casa. Ell ha donat la seva vida per nosaltres. Ell mateix és la vida.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI

(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

## LES NOVES ESPIRITUALITATS

## Els fets d'Antioquia: Bernabé i Saule



**T**ots sabem que la fe en Jesucrist, a més d'entre els jueus, es va expandir també entre els gentils o els anomenats *grecs* i Antioquia va ser el centre principal de la comunitat cristiana dels *grecs* o els cristians no jueus (Ac 11,19-21). Bernabé i Saule es van instal·lar a Antioquia durant un any per viure amb els nous creients i instruir-los.

Els creients grecs hagueren d'incorporar a la seva fe nombrosos aspectes de la tradició nascuda de l'Evangeli, però al mateix temps la fe cristiana es va haver d'adaptar a la nova cultura que l'acollia.

Atès que a Antioquia va ser on per primera vegada els deixebles de Jesús van rebre el nom de cristians, podem interpretar que la fe cristiana va néixer d'aquesta fecunda trobada d'una experiència i una tradició que, lluny d'excloure's mútuament, acabaren integrant-se.

La societat d'avui dia, caracteritzada per una religiositat cosmopolita que reclama experiència personal, s'assembla prou a l'Antioquia de Bernabé i Saule. Aquests deixebles són un bon model per trobar camins d'entesa entre les noves formes de religiositat i el cristianisme.

Josep Otón

(El reencantament postmodern, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

## QUINA MÍSTICA, AVUI?

## Una mística encarnada



**D**es que el teòleg Karl Rahner, fa ja uns quants anys, va escriure allò tan conegut que «avui, el cristià o és místic o no és cristià», s'ha fet molt més habitual la comprensió de la *mística* com l'actitud existencial pròpia de la persona creient —la fe en el Ressuscitat *encarnada* en el món— i no com l'estat espiritual d'unes poques *ànimes escollides*, acompanyat per fenòmens extraordinaris. Tanmateix, aquesta visió clàssica de la mística, que depèn d'una concepció espiritualista, i en el fons elitista, de la vida creient, encara existeix, tot i que no respon al missatge ni a la vida de Jesús.

De fet, si creiem en Ell, la nostra no pot ser sinó una *existència mística*, a imatge de l'existència de Jesús. Alternativa respecte del món i els seus idols; centrada en Déu i encarnada en la realitat; radicalment esperançada i joiosa perquè creu en l'Amor malgrat les nits i espera la vinguda del Regne tot compartint les angoixes del nostre temps; autènticament amorosa, perquè estima Déu i professa aquest amor amb la seva praxi; profètica, perquè denuncia la injustícia i anuncia la Bona Notícia; carismàtica, perquè és fidel a l'Esperit malgrat les incomprendiments i el rebuig... Existència *mística*, perquè refà la comunió entre el món i Déu, perquè abraça el món i dóna la vida per ell amb la força de l'Esperit, perquè contempla Déu en la realitat i parla del Ressuscitat amb la vida.

Adelaide Baracco, teòloga

(Mística i vida quotidiana, Cruïlla 2007)

## LECTURES MISSA DIÀRIA

## I SANTORAL



Accés al Breviari

2. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [1Te 4,13-18 / SI 95 / Lc 4,16-30]. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Ingrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).
3. □ **Dimarts** [1Te 5,1-6.9-11 / SI 26 / Lc 4,31-37]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.
4. ■ **Dimecres** [Col 1,1-8 / SI 51 / Lc 4,38-44]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalia de Palerm, vg.
5. ■ **Dijous** [Col 1,9-14 / SI 97 / Lc 5,1-11]. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; Sta. Obdúlia, vg. i mr.; beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).
6. ■ **Divendres** [Col 1,15-20 / SI 99 / Lc 5,33-39]. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries profeta; sant Eleuteri, abat.
7. ■ **Dissabte** [Col 1,21-23 / SI 53 / Lc 6,1-5]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.
8. ■ (□ **Urgell**) † **Diumenge vinent**, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sv 9,13-19 / SI 89 / Flm 9b-10.12-17 / Lc 14,23-25]. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededús trobades) i d'altres; sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.



## DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

### ▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 3,19-21.30-31)

Fill meu, sigues modest en tot el que facis, i et veuràs més estimat que el qui dóna esplèndidament. Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor. Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

### ▶ Salm responsorial (67)

R. Instal·làreu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni.

Que s'alegrin davant d'ell els justos, / que no planyin res per celebrar el seu triomf. / Canteu al Senyor, lloeu el seu nom, / celebren davant d'ell el seu triomf. R.

Déu és pare d'orfes, defensor de viudes, / des del lloc sagrat on resideix. / Déu dóna casa als desemparats, / allibera els captius i els enriqueix. R.

Senyor, vau fer caure una pluja abundant / per refer els vostres camps esgotats; / vau allotjar-hi la vostra família. / Instal·làreu els pobres, Déu nostre, / al país fèrtil del vostre patrimoni. R.

### ▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,18-19.22-24a)

Germans, vosaltres no us heu acostat en aquella muntanya palpable del Sinaí, que era tota ella foc ardent, foscor, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc del corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.

### ▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,1.7-14)

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant.

Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, tot avergonyit. Més aviat quan et conviden vés a ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic puja més amunt". Llavors seràs honorat davant de tots els qui són a taula, perquè tothom que s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

Després digué al qui l'havia convidat: «Quan fas un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per a recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.»

### ▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 3,19-21.30-31)

Hijo mío, en tus asuntos procede con humildad y te querrán más que al hombre generoso. Hazte pequeño en las grandezas humanas, y alcanzarás el favor de Dios; porque es grande la misericordia de Dios, y revela sus secretos a los humildes. No corras a curar la herida del cínico, pues no tiene cura, es brote de mala planta. El sabio aprecia las sentencias de los sabios, el oído atento a la sabiduría se alegrará.

### ▶ Salmo responsorial (67)

R. Preparaste, oh Dios, casa para los pobres.

Los justos se alegran, / gozan en la presencia de Dios, / rebotando de alegría. / Cantad a Dios, tocad en su honor; / su nombre es el Señor. R.

Padre de huérfanos, protector de viudas, / Dios vive en su santa morada. / Dios prepara casa a los desvalidos, / libera a los cautivos y los enriquece. R.

Derramaste en tu heredad, oh Dios, una lluvia copiosa, / aliviaste la tierra extenuada; / y tu rebaño habitó en la tierra / que tu bondad, oh Dios, preparó para los pobres. R.



La faç de Crist, el Salvador. Pintura de Berruguete (fragment), Museu Diocesà de Palència

### ▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 12,18-19.22-24a)

Hermanos: Vosotros no os habéis acercado a un monte tangible, a un fuego encendido, a densos nubarrones, a la tormenta, al sonido de la trompeta; ni habéis oído aquella voz que el pueblo, al oírla, pidió que no les siguiera hablando.

Vosotros os habéis acercado al monte de Sión, ciudad del Dios vivo, Jerusalén del cielo, a millares de ángeles en fiesta, a la asamblea de los primogénitos inscritos en el cielo, a Dios, juez de todos, a las almas de los justos que han llegado a su destino y al Mediador de la nueva alianza, Jesús.

### ▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 14,1.7-14)

Un sábado, entró Jesús en casa de uno de los principales fariseos para comer, y ellos le estaban espiando. Notando que los convidados escogían los primeros puestos, les propuso esta parábola: «Cuando te conviden a una boda, no te sientes en el puesto principal, no sea que hayan convidado a otro de más categoría que tú; y vendrá el que os convidó a ti y al otro y te dirá: "Cédele el puesto a este". Entonces, avergonzado, irás a ocupar el último puesto. Al revés, cuando te conviden, vete a sentarte en el último puesto, para que, cuando venga el que te convidó, te diga: "Amigo, sube más arriba". Entonces quedarás muy bien ante todos los comensales. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»

Y dijo al que lo había invitado: «Cuando des una comida o una cena, no invites a tus amigos, ni a tus hermanos, ni a tus parientes, ni a los vecinos ricos; porque corresponderán invitándote, y quedarás pagado. Cuando des un banquete, invita a pobres, lisiados, cojos y ciegos; dichoso tú, porque no pueden pagarte; te pagarán cuando resuciten los justos.»

## COMENTARI

# Els convidats i els seus llocs a taula



A tots ens agrada de ser els primers i els millors. A casa del fariseu de l'evangeli d'avui passa el mateix, tothom s'afanya per ocupar els millors llocs del banquet. A la vista d'això, Jesús proposa una nova paràbola: afanyar-se per ocupar els millors llocs pot comportar el risc que vingui l'amfitrió i ens faci retrocedir, a la vista de tothom, a un lloc menys considerat. Jesús proposa una estratègia: triar els pitjors llocs i, si de cas, ja vindran i et faran ascendir a la vista de tothom.

Aquesta estratègia es transforma en un ensenyament sapiencial: tothom que s'enalteix se-

rà humiliat, i qui s'humilia serà enaltit. Déu no veu les coses com nosaltres les veiem, sinó des d'una perspectiva ben diferent. Quan el cor està posat en el Regne i en l'oferta de salvació que Déu fa a tothom, fins i tot i preferentment als exclosos de la societat, aquest desig de reconeixement es torna ridícul.

D'altra banda, el banquet en què es troba Jesús li dóna peu a parlar dels convidats. Nosaltres convidem els familiars i amics, i aquells de qui volem aconseguir alguna cosa o a qui volem agrair quelcom.

Els serveis de promoció conviden famosos i gent guapa per atreure possibles clients als

seus negocis. Jesús capgira novament els criteris humans i ens diu que hem de convidar els exclosos i necessitats, sense esperar res a canvi.

Jesús toca el voraviu més pregon del nostre cor: els desitjos de sobresortir, de posseir, de barrejar-nos amb la flor i nata del nostre món, de ser els millors... i ens proposa com a conducta per entrar al Regne la de barrejar-nos amb els indignes, renunciar als nostres desitjos més espontanis i fer com ell, que essent ric «es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa» (2Co 8,9).

Jordi Latorre, SDB



CRÒNICA

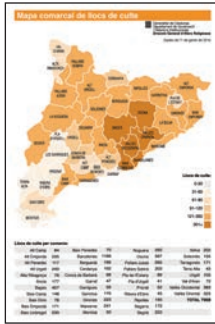


**Eucaristia missionera.** Dissabte 20 de juliol, a les 11 h, es va realitzar aquesta tradicional celebració amb els missioners presents de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica i els seus familiars. Enguany va ser a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat i van participar una cinquantena de persones, pràcticament, tots els convidats per a l'ocasió. La celebració es va caracteritzar per l'ambient molt familiar i agradable, alhora que per la solemnitat de l'Eucaristia, celebrada a la capella de la Casa de l'Església, oberta també a l'espai del vestíbul. En acabar la missa, allà mateix va haver-hi un moment de comunió molt entranyable: el primer va ser el testimoni de Cristina i David, família missionera de Torrelles de Llobregat, actualment a Bolívia, que va llegir la mare de Cristina. A continuació, de forma espontània, la resta de missioners i missioneres presents van continuar posant en comú les seves experiències en terres de missió. El picapica final, al menjador, va cloure aquesta matinal amb segell missioner, en un clima de gran germanor.

**Nou mapa de les religions a Catalunya.** Al mes de juliol la Direcció General d'Afers Religiosos va fer públic el nou mapa de les religions, amb dades actualitzades a l'1 de gener de 2013. L'estudi recull la distribució comarcal dels llocs on es

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

fa culte de forma habitual i comptabilitza un total de 7.958 centres de culte arreu del territori català, la qual cosa suposa un increment de l'1,36% respecte a l'anterior edició del mapa de 2010. L'Església catòlica segueix sent àmpliament majoritària (84% dels centres), mentre que s'han creat 135 nous llocs de culte pertanyents a religions minoritàries. Per a més informació, podeu consultar el web [www.gen-cat.cat](http://www.gen-cat.cat).



AGENDA

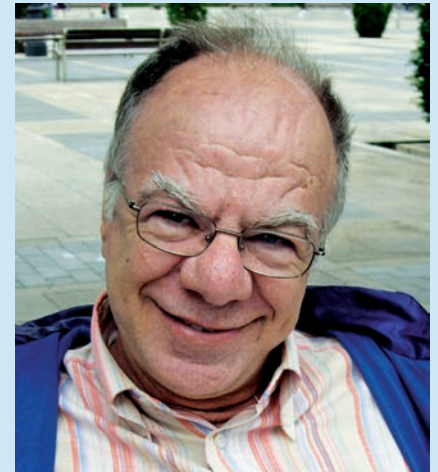
**Assemblea de diaques de la diòcesi.** Tindrà lloc el proper dimarts 3 de setembre, a les 19.30 h, a la Casa de l'Església, amb la presència del bisbe Agustí. El Col·legi Diaconal del nostre bisbat està constituït per disset diaques diocesans i un de religiós, tots ells adscrits a diverses parròquies i en alguns casos, a més, a delegacions diocesanes. Serà ocasió per a fer balanç de les activitats realitzades durant el curs passat, amb una mirada especial a la cloenda diocesana de l'Any de la Fe, del proper 24 de novembre, així com a alguns aspectes organitzatius de la vida diaconal a nivell diocesà.

ESPIRITUALITAT

**Recés a la Casa Betànica.** 29 setembre, de 10 a 18 h. Per a més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betànica, c/ Bonavista, 37 - Tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat.

I tu, com vius l'Any de la Fe en plena crisi?

«La fe cristiana és l'adhesió a Jesucrist. És a dir, és creure en ell i estimar-lo com a camí únic de vida, i és mirar de viure com ell ha viscut. Creure en ell i estimar-lo és posar-se plenament en les seves mans, i tenir-lo al cor tant com sigui possible. I mirar de viure com ell ha viscut és posar la pròpia vida al servei de la felicitat de tothom, tant els de més a prop com els de més lluny, i fer-ho amb una total confiança en el Déu que és Pare. I encara falta afegir una cosa a la brevíssima definició amb què he començat: que tot això no es viu individualment sinó en col·lectiu, en Església.»



I bé. Tota aquesta explicació tan estructurada sona, certament, molt allunyada del drama de l'actual crisi econòmica. Però no. No hi queda gens lluny. Posar la pròpia vida al servei de la felicitat de tothom inclou, claríssimament, lluitar a favor dels qui pateixen la tragèdia de la crisi i contra els qui ens han portat a aquesta situació i no semblen disposats a deixar-nos-en sortir. L'Any de la Fe també és això. Si no, m'atreviria a dir que seria l'any d'una altra fe, no de la fe cristiana.»

**Josep Lligades,**  
teòleg i escriptor

(Extret de Crit Solidari núm. 10, abril 2013, butlletí periòdic de l'Equip de Pastoral Obrera)

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: Jean Guitton (I)

Las grandes cuestiones y los pensamientos profundos llegan a entenderse al escuchar a un verdadero sabio que trata de explicarlos a un niño.

«Cuando abres los ojos y ves el sol, a esta acción se la denomina *ver*. Cuando el profesor te dice que el sol es 322.000 veces mayor que la tierra, pues la ciencia lo demuestra, aunque tú no puedas verlo, se llama a eso *saber*. Por último, si una mujer te dice que te quiere, tu madre por ejemplo, aunque no pueda demostrártelo, y aunque tú no lo veas, aceptas esa palabra: se llama a esto *creer*».

*Saber* es más hermoso que *ver*. Pero *creer* es mucho más hermoso todavía que *saber*, ya que en el acto de *creer* hay mucho amor.»

Estas palabras fueron escritas por el gran filósofo católico Jean Guitton (1901-1999) y pertenecen a *Mi pequeño catecismo*, uno de sus escritos «del final de su vida», en el tiempo en que todo se ha de simplificar y explicar como si se hablara con un niño; cuando, según sus propias palabras, «el crepúsculo se aproxima a la aurora». Profesor de vocación en liceos y en la universidad, escritor ensayista, comprometido en cau-

sas sociales y eclesiales, observador y consultor en el Concilio Vaticano II, miembro de la Academia Francesa de la Lengua y de la Academia de las Ciencias Morales y Políticas...

Podemos decir que estas palabras, en su sencillez, son el resultado de un camino que Jean Guitton anduvo toda su vida desde su adolescencia.

Su familia, de clase media, creyente, vivía el contraste de una fe muy aferrada a la tradición, representada por su padre; y una fe muy abierta al progreso de la ciencia, representada por su madre. En el libro *Lo que yo creo* relata cómo ella, su madre, a escondidas de su padre, trataba de convencerle de que la fe cristiana era compatible con la teoría del evolucionismo... Esta circunstancia, unida a su condición de creyente abierto a la cultura moderna, hizo de él una persona que vivió siempre en el límite y en la frontera, no para subrayar los contrastes, sino precisamente para tender puentes.

Así, al tiempo que distinguía los campos propios de la ciencia y de la fe, llegaba a afirmar, con algunos científicos, que la ciencia actual plantea algunas cuestiones que se podían responder apelando a verdades que pertenecen al campo de la fe, como el Dios personal creador y trascendente...

Jean Guitton, como cualquiera de nosotros, sabía que en el siglo XIII la mirada de un creyente, Francisco de Asís, vio el mismo sol, del que hoy un científico sabe tanto, y se puso a cantar lleno de alegría:

«Loado seas, mi Señor, por el hermano sol, que alumbra y abre el día y es bello en su esplendor, y lleva por los cielos noticia de su autor...»

Eso no lo diría la ciencia, pero forma parte de «la verdad del sol», a nuestro entender dice más del astro que todo cuanto un científico pudiera averiguar con sus instrumentos. La fe descubre belleza, don, agradecimiento, significado profundo de las cosas, al reconocer la presencia del Hacedor que amando crea el universo.

El creyente también asumirá y tratará de armonizar lo que le dice la ciencia y lo convertirá todo en motivo de alabanza. El gran teólogo Hans Urs von Balthasar tituló uno de sus libros *La Verdad es sinfónica*. La fe consiste en descubrir la sinfonía de la Verdad, esa sinfonía que compuso el Creador y que suena maravillosamente por todo el mundo para el que desee escuchar.

† **Agustí Cortés Soriano**  
Obispo de Sant Feliu de Llobregat